

За тебе майкя черно да носи,
Ако ми бждешъ бяла Гъркиня,
А ти ми прати бяла марама,
За тебе майкя бяло да носи.“ —
„Назатъ са вжрни Милкина мале,
Не ти е Милка клета робиня,
На ти е Милка бяла Гъркиня.“

(Слушана на седянка въ Панагюрище).

117.

Стоянъ и Димана.

Имала майкя, имала
Едного сина Стояна,
Кришомъ го майкя родила,
Покришомъ го е гледала,
Съ пресно го мляко кѣпала,
Съ сметана го е мазала,
Съ смокини го е хранила.
Гледа го и отгледа го,
Чуди ся, мае майкя му,
На что ли Стоянъ да даде,
На какавъ лесенъ занаятъ,
Да му е лека работа,
Да му е скѣпа цена-та;
Даде го младо златарче.
Учи ся и научи ся,
Излея злата бжклица.
Израсте Стоянъ, порасте,
Да иска да ся годява.
Заиска мома Димана;
Искать ъ, и дале му ъ.
Отъ ка ъ Стоянъ погоди,
Той си ся боленъ поболи,
Тѣ лежа Стоянъ три годинъ.
Всичко ся село преврѣви,
Младъ Стоянъ да си споходать;
Мома Димана не дойде,
Младъ Стоянъ да си споходи.

Майкя Стояну думаше:
„Синко Стоѣне, Стоѣне!
'Се что ли, синко, да чинимъ,
Като Димана не доде?
Загради въ село черкова,
Тѣ си ъ внѣтре позлати,
Изъ вѣнка си ъ посребри,
'Сичко ще село да врѣви,
Черкова сеиръ да гледа;
Тѣ и Димана ще доде,
Черкова сеиръ да гледа.
Ти викай млади попове,
Съ Димана да ви венчають.“
Послушалъ бѣ ъ младъ Стоянъ,
Загради въ село черкова,
Тѣ си ъ внѣтре позлати,
Изъ вѣнка си ъ посребри.
Сичко ся село преврѣви,
Черкова сеиръ да гледа,
И найпоконъ ми идеше
Идеше мома Димана.
Ка си ъ виде младъ Стоянъ,
Отвори злати черкови,
Тѣ влезе мома Димана;
Па вика млади попове,
Тѣ ги съ Димана венчаха.